

Kukátko

IV. ročník krajské postupové přehlídky amatérského divadla pro dospělé a dětské publikum

Recenze • Neohrožený Mikeš

Text: -oš- | Foto: -lin-

Mladý kovář se vydává do světa na zkušenou. Cestou narazí na Bobeše. Když se dozví o dvou krásných princeznách, které záhadně zmizely, podaří se statečnému Mikešovi toho lenocha přesvědčit, aby vyrazili ztracené královské dcery hledat. Vydávají se na náročnou cestu plnou nebezpečných nástrah, ale protože jsme v pohádce, nakonec všechno dobře dopadne.

Prvním představením páteční etapy našeho festivalu byla hra Neohrožený Mikeš. Klasickou pohádku z pera Boženy Němcové nám přijel zahrát DS NOPOD Nový Bor. A inscenace to byla vskutku povedená, o tom není pochyb. Důkazem budiž dětský smích, který často rozezníval divadelní sál neratovického společenského domu.

Sehrát na jevišti takovou hru, která by udržela pozornost malých dětí, srdečně je rozesmála, ale zároveň si zachovala důstojnost a byla dobrým kulturním zážitkem i pro rodiče malých návštěvníků divadla, je nelehký úkol. Divadelníci z Nového Boru se této výzvy ujali s grácií, a výsledný výstup se dočkal kladného přijetí ze strany poroty na večerním rozborovém semináři.

Hlavním pilířem chvály se stal fakt, že divadelníci dokázali vytvořit velmi příjemnou atmosféru v sále po celou dobu svého výstupu. Děti se náramně radovaly ze všech scén a dávaly to divadelníkům najevo. Ti zase pozitivní energii z publika přeměňovali do veselé činohry. Bylo znát, že jak jeviště, tak hlediště představení baví.

Porotci kromě chvály sdělili divadelníkům i pár připomínek ohledně záležitostí, které by se daly do příště ještě vypilovat. Nejomílanější výtky se týkala mluvidel celého souboru. Chyběla totiž potřebná kultura hlasu, která by zprostředkovala radost z předávaných replik i návštěvníkům v zadních řadách. Kromě toho padlo i pár konstruktivních poznámek na účet scénografie a kostýmů. Předmětem kritiky se stal kyj (představitelem Mikeše nazývaný hůl, viz foto, pozn. redakce), který si Mikeš ukoval. Dle poroty se dala použít lepší rekvizita, která by nepůsobila rušivě.

Zároveň i samotné herectví vystupujících v některých scénách se porotcům zcela nepozdávalo. Například v jedné z klíčových scén, kde hospodská zosnuje intriku, postrádala energii a výraz. To oslabovalo celkový dojem z této dramatické situace. Rovněž rozhodnutí postavy Bobeše, kdy zradí svého společníka Mikeše a zachrání jen královnu a princeznu, působilo nedotaženě. Replika sice zazněla, ale herecký výkon jí nedodal potřebnou hloubku, a tak moment ztrácel svůj účinek.

I přes tyto drobné nedostatky si však Neohrožený Mikeš získal pozornost a nadšení dětského publika, které se smálo a reagovalo spontánně po celou dobu. Inscenace svou přístupností a jednoduchostí působila příjemně a podařilo se jí udržet hlavní cílovou skupinu v nadmíru dobré náladě. A to bylo hlavním cílem, který byl splněn naprosto s přehledem.

Recenze • Holky z kalendáře

Text: -lin- | Foto: -lin-

Původně film, později divadelní hra podle skutečné události. Vypráví o klubu žen, jenž se scházejí, aby zavařovaly vyměňovaly si recepty, pletly a vzdělávaly se. Ve skutečnosti je to ale příležitost společně trávit čas a bláznit pod záminkou ušlechtilých činnosti, jak praví manžel jedné z žen. Harmonické společenství narušuje zpráva – Annin muž má rakovinu. Za rok skutečně zemře a aktivní Chris se rozhodne, jak by mohla jejich organizace co nejvíc přispět na charitu. Každoročně vydávaný kalendář už nebude obsahovat banální obrázky krajin, ale ženské akty. Navzdory obavám z věku (a názoru sousedů) si ženy z focení udělají legraci a dokážou na svůj kalendář

být pyšné. Druhé dějství začíná veřejnou obhajobou Annie na ústředí, kde vznikne skandál, stejně jako v samotném městečku – ale o kalendář je enormní zájem. Jeho prodejem se pro nemocnici vydělá půl milionu liber, z dam se stanou hvězdy, ale jejich vzájemné i životní vztahy to negativně ovlivní. Ovšem jejich společná síla a odvaha je opět svedou dohromady.

Druhý den Divadelního salonu paní Ljuby zdařeně zakončily (nejen) dámy z DS Právě začínáme Horní Počernice. Ale ještě předtím, než se jim z jevištních prken povedlo naplnit sál smíchem diváků, bylo obecnstvu z úst režisérky sděleno, že v rámci tvorby inscenace vytvořili vlastní kalendář. Byly skutečně schopny vydělat úctyhodnou částku – 86 000 Kč – které věnovaly onkologickému oddělení motolské nemocnice. Tento fakt tvoří významnou přidanou hodnotu, která vyvolala silné emoce nejen v obecnstvu, ale i u samotné poroty, která se při rozborovém semináři vyjádřila slovy: „Divadlo málokdy dokáže být opravdu užitečné, tohle tomu ale dává velký smysl.“

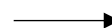
Představení jako takové bylo živé, vtipné a vyzařovalo pozitivní energii. Zároveň se celé neslo v lehkosti a zkrátka bavilo! A to z nemalé části proto, že bylo na první pohled patrné, o jak padnoucí inscenaci se jedná. Herečky se v Holkách z kalendáře očividně našly a bylo vidět, že se do hry pouští s chutí. Poutavost utvářely také často se střídající kostýmy, které předseda poroty (a mnohdy ostrý kritik kostýmů) označil za vynikající. Vytknuto bylo jen, co se vizáže týče, líčení některých dam a dále občasně chyby v mluvě: „Snažte se mluvit na dálku,“ radila porotkyně Galla Macků. Naopak vyzdvižení se od poroty dostalo scéně, která výstižně zachytila atmosféru anglických dámských klubů a na jedničku zvadnutého vybalancování sentimentu s hravostí.

Byli jsme svědky opravdu pestrého vystoupení, plného jasně figurovaných rolí, působivých hereckých výkonů, vkusně zpracovaných emotivních momentů a správnou dávkou humoru. Zkrátka hry, na které byla vidět spousta práce. Soubor prozradil, že premiéře předcházelo osmiměsíční secvičování. Ze strany poroty přistála pochvala směřovaná pár pánům, kteří onen „babinec“ snášeli. Ony ojedinělé mužské role byly totiž mezi tuctem žen příjemným nabouráním.

Historie českého divadla III. • Obrození

Text: -mpe-

V období národního obrození, zhruba od konce 18. století do poloviny 19. století, hrálo české divadlo klíčovou roli v probouzení českého národního vědomí. Tehdy se objevila potřeba vytvořit divadlo v češtině, které by oslovilo širokou

veřejnost a napomohlo k obnově českého jazyka i kultury. Tento proces byl spojen s úsilím obrozeneckých osobností, jako byli Josef Jungmann, František Palacký nebo Václav Thám, kteří se zasloužili o rozvoj českého divadla i literatury.

První české hry byly uváděny v divadle Bouda, které bylo postaveno roku 1786 na dnešním Václavském náměstí v Praze. Bouda měla sloužit především k šíření českých divadelních her mezi lidmi a k podpoře národního cítění. I když Bouda existovala jen krátce (byla zbourána roku 1789), její vliv byl velký, protože zahájila tradici divadla psaného a hraného v češtině.

Významným milníkem českého divadla v 19. století bylo založení Stavovského divadla v roce 1783, kde se vedle německých her začaly postupně uvádět i české hry. Tento proces vyvrcholil založením Národního divadla v Praze, jehož stavba započala v roce 1868 jako symbol české národní identity. Národní divadlo se stalo stánkem, kde mohli Češi nejen prezentovat své umění, ale také sdílet společné hodnoty a historii. Bylo slavnostně otevřeno v roce 1881 a po požáru, který budovu brzy nato zničil, bylo roku 1883 znovu otevřeno za účasti široké veřejnosti.

Národní divadlo, ale i další scény, jako Prozatímní divadlo, měly klíčovou roli v rozvoji české dramatiky. Hry od autorů jako Josef Kajetán Tyl, který napsal mimo jiné Fidlovačku s písní Kde domov můj, či Karel Sabina, přinášely na scénu národní témata, oslavovaly českou kulturu a stavěly se proti germanizaci. Tento proces přispěl k tomu, že divadlo se stalo jedním z hlavních nástrojů české kultury, který hrál důležitou roli i po vyhlášení samostatnosti Československa v roce 1918.

Komorní divadlo Lípa

Text: -eš- | Foto: -eš-

Komorní divadlo Lípa je kulturní prostor, který se zaměřuje na rozvoj mladší generace a pořádání kulturních akcí pro širokou veřejnost. Nachází se v Neratovicích v ulici Berty Pirunčíkové a nabízí pestrý program pro místní obyvatele i návštěvníky ze širšího okolí. Aktuálními správci jsou manželé Živných, kteří zde působí od roku 1966 a jsou členy souboru Havlíček.

Historie divadla sahá do hluboké minulosti. V 50. letech 20. století se zde nacházela Hospoda u Lípy, která byla následně upravena a vzniklo loutkové divadlo Sluníčko. V roce 1976 bylo převzato Závodním klubem Spolana Neratovice a pojmenováno Komorní divadlo Lípa, kde působil již zmíněný soubor Sluníčko (dnes Javajka) a soubor Havlíček, které můžeme vidět vystupovat i v současnosti. Ve správě se dále vystřídal i samotné město Neratovice a dnes patří pod Společenský dům.

V době, kdy Neratovice nebyly tak velké město, jako je dnes, a většina obyvatel se navzájem znala a scházela, byla návštěvnost divadla obrovská.

Do Lípy se sjížděli také známí herci z pražské Violy. Mezi ně se řadí například Michal Pešek, Radovan Lukavský, Dana Medřická, Jiřina Jirásková a mnoho dalších. Konala se zde malá představení souboru Havlíček. Ten se s postupem času zlepšoval a během roku herci odehráli přibližně 40 divadelních her, se kterými objížděli téměř celou Českou republiku i některé sousední státy. Důležitou roli v divadle hrála lidmi oblíbená amatérská divadelní představení, která seznamovala společnost s amatérskou činností.

Pandemie COVID-19 zapříčinila dočasné zavření Komorního divadla Lípa a ukončení výměnných představení s ostatními soubory z České republiky. S následným návratem kultury se vrátil také hlad po divadle, což způsobilo, že první představení po uvolnění opatření, byla vyprodána. Mezi další změny v tomto období, patří úpravy prostorů, které zahrnovaly výměnu koberců, závěsů a nainstalování nových osvětlení. Tyto úpravy zajistily lepší podmínky nejen pro diváky, ale i herce.

Dnes je divadlo Lípa plně využíváno a aktivně se podílí na životě města. Působí zde dramatické a loutkové kroužky, které během školního roku pořádají představení. Prostory divadla využívají například studenti Gymnázia Františka

Palackého v Neratovicích, dramatický kroužek Základní umělecké školy v Neratovicích, Angličtina Neratovice, loutkový soubor Javajka, soubor historický šerm, divadelní soubor Havlíček a soubor 1. neratovická divadelní společnost pod vedením Miroslava Krále.

Komorní divadlo Lípa je místem, které prochází změnami, ale stále si udržuje své kořeny v tradici. I přes výzvy, které přináší doba, zůstává důležitým centrem pro místní komunitu. Jeho budoucnost je plná naděje a současní členové souboru Havlíček věří, že mladá generace, která zde dnes působí, jednou převezme otěže a bude i nadále pokračovat v rozvoji a zachování tohoto divadelního odkazu.

Pár fotografií ze včerejška

Foto: -lin-

Děkujeme
sponzorům

SDN
Neratovice

Ministerstvo
kultury

město
Neratovice

NIPOS
Artama

Redakce Kukátka

šéfredaktor: Martin Peprný

redaktoři: Nikola Rajchertová, Barbora Moravcová, Ema Šůrová, Ondřej Šimáček

a redaktorka a fotografka: Linda Šprinclová

